

Després de celebrar amb goig, diumenge passat, el reconeixement públic de l'Església als 522 germans i germanes nostres que han donat la vida per Jesucrist en els anys trenta del segle vint, en diversos llocs de Espanya, ara en donem gràcies al Bon Déu més concretament per aquells relacionats d'una o d'altra manera amb l'Església de Lleida. Us convido a demanar rebre, per la seva intercessió, la llum i la força necessàries per a viure i anunciar l'Evangelí de salvació amb valentia i humilitat (Ef 6,19).

Avui, pràcticament, fem a la nostra Diòcesi la cloenda de l'Any de la Fe, acompanyats pel testimoni d'aquests germans que han certificat amb la seva mort la importància de la fe en Déu. Una fe que els va orientar mentre vivien i que va ser per a ells decisiva a l'hora de la veritat. Amb la llum i la força de la fe van posar en joc allò més personal i bàsic, és a dir, la mateixa vida.

Molts d'ells no varen acceptar menysprear la seva identitat cristiana quan els hi oferien la possibilitat de lliurar-se de la mort. Ni varen deixar-se intimidar per les coaccions físiques o morals. És més, han estat models de la fe fins a morir perdonant i han reproduït el model del nostre Mestre, Jesús, que és el màrtir "tipus". "Amb les seves paraules i gestos de perdó cap als seus perseguidors, ens impulsen a treballar incansablement per la misericòrdia, la reconciliació i la convivència pacífica" (Benet XVI).

Segurament a nosaltres no se'ns demanarà el testimoni de la sang, però sí aquell testimoni de fidelitat que cada batejat ha de donar cada dia en la seva realitat ordinària i que, tantes vegades, és com un nou martiri perquè ens demana viure contra corrent en molts aspectes, cosa que mai no és fàcil. "Si algú vol venir amb mi, que es negui a ell mateix, que prengui cada dia la seva creu i que em segueixi. Qui ... perdi (la seva vida) per mi, la salvarà..." (Lc 9, 23-26). I això va dirigit "a tothom" (com diu l'evangelí de Lluç).

En realitat Jesús només ens demana que siguem agraïts; que responguem amb amor a l'infinit amor que hem rebut, i aquesta ha estat la resposta que han donat i segueixen donant tants homes i dones que viuen la seva fe cristiana amb fidelitat.

Vull posar de relleu que la fe en Déu, la confiança en la veritat de l'Evangelí, l'esperança en la Vida eterna, van tenir en aquets germans nostres un poder que ens esglaiava, però que va posar de manifest la seva veritable qualitat espiritual. I precisament, la necessària qualitat espiritual ha

estat i encara ho és un objectiu prioritari a la nostra Diòcesi volent donar a tot allò que fem un veritable valor evangèlic: és una crida a anar disminuint la distància que pot haver-hi freqüentment entre el dir i el fer. La renovació de l'Església passa a través del testimoni ofert per la vida dels creients: amb la seva mateixa manera d'estar en el món, els cristians estem cridats efectivament a fer resplendir la Paraula de veritat que el Senyor Jesús ens va deixar.

L'exemple d'aquests germans que avui commemorem és tot un interrogant sobre la valentia i la veritat de la nostra fe, i també una denuncia sense paraules de la nostra facilitat per cedir a la temptació d'acomodar les seves exigències. Creure serà sempre obrir a Déu en la nostra vida un crèdit il·limitat per a que Ell hi regni sense condicions, sense rebaixes...

Ara i aquí, doncs, som cridats a reforçar la nostra fe, i ho fem donant gràcies amb paraules de l'apòstol Pau en aquest espècie de Himne a l'amor de Déu (cfr 2^aL): *“Si tenim Déu amb nosaltres, qui tindrem en contra?... Qui ens separarà de l'amor de Crist? ¿La tribulació, l'angoixa, la persecució, la fam, la nuesa, el perill, la mort violenta?. Però, de tot això, en sortim plenament vencedors gràcies a aquell qui ens estima. N'estic cert:... res de l'univers creat no ens podrà separar de l'amor de Déu que s'ha manifestat en Jesucrist, Senyor nostre”*.

Sant Pau enumera tot allò que podria fer-nos dubtar... Però, davant totes aquestes adversitats i per malament que vagi el món, ell ens diu amb convenciment *“N'estic cert”* (estic ben segur)... res no pot impedir el designi salvador de Déu. Creure és així trobar en el Crist la força per a renéixer i donar testimoniatge d'aquest projecte de transformació del món i dur-lo endavant amb un impuls missioner renovat i creatiu.

Precisament avui, Diumenge de les Missions, cal revifar l'alegria de creure i tornar a trobar l'entusiasme de comunicar la fe. El compromís missioner dels creients treu força i vigor del descobriment quotidià de l'amor del Crist, que mai no pot faltar. La fe, en efecte, creix quan es viu com a experiència d'un amor que es rep i es comunica com a experiència de gràcia i goig. Ens fa fecunds, perquè eixampla el cor en l'esperança i permet donar un testimoni fecund (cfr. *Porta Fidei*, 7).

Us convido a viure en aquesta dimensió missionera l'exemple i el repte d'aquests germans màrtirs que, amb el seu gest, tornen a introduir la pregunta sobre Déu en aquest món indiferent que, pràcticament, l'ha exclòs Déu del propi horitzó.